

MICHAEL T. ANDERLE

NOOIT OPGEVEN

DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 05

INHOUDSOPGAVE

Imprint
Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3
Hoofdstuk 4
Hoofdstuk 5
Hoofdstuk 6
Hoofdstuk 7
Hoofdstuk 8
Hoofdstuk 9
Hoofdstuk 10
Hoofdstuk 11
Hoofdstuk 12
Hoofdstuk 13
Hoofdstuk 14
Hoofdstuk 15
Hoofdstuk 16
Hoofdstuk 17
Hoofdstuk 18
Hoofdstuk 19
Hoofdstuk 20
Hoofdstuk 21
Hoofdstuk 22
Hoofdstuk 23
Hoofdstuk 24
Hoofdstuk 25
Hoofdstuk 26
Vertrapt
Opmerking van de auteur

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Never forsaken

Copyright © 2015 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2015.

Nooit opgeven

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, November 2020, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-424-4 print

978-1-64971-423-7 ebook

NUR 333

NL21-0006-00006 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Duitsland

Onder de sneeuw en het ijs lag het eeuwenoude gebouw. Stenen en andere materialen waren de kleine vallei in gedragen op de rug van slaven wier botten allang in stof waren veranderd in de talloze graven rond het enorme kasteel. Honderden jaren lang hadden de bomen hier al gestaan als stille levende grafstenen; het kreupelhout bedekte de enige fysieke overblijfselen van levens die waren gebruikt als zelfzuchtige hulpmiddelen zonder na te denken over de mensen die waren gestorven om dit fort te bouwen.

David had toen niets om mensen gegeven, en hij gaf er nu nog minder om. Hij liep de enorme kamer onder zijn kasteel binnen. Meer dan zes meter breed en negen meter lang, meer dan achtenhalve meter hoog in de lucht, het had een enorme inspanning gekost in tijd en levens - tijd en levens die hem niets interesseerden. Eindelijk stopte hij en staarde naar de hermetisch afgesloten container voor hem. Woede doordrenkte zijn gelaat, zijn ogen rood, zijn stem vol kwelling en pijn; zijn stem nauwelijks meer dan een gefluister, zij het een die in de vier hoeken van de kamer te horen was.

‘Vader, vader. Waarom heb je me hiertoe aangezet? In plaats van opgesloten te worden in deze cel, zou u uw rechtmatige plaats aan het hoofd van onze nieuwe order kunnen innemen. U had de prins moeten zijn die deze runderen zouden erkennen en volgen. Nu zit ik opgescheept met Anton, die gedegenerende *mind-fuck*, en de nazi-wetenschappers wier leven hij heeft verlengd. Hun zielige bestaan is nodig om hun onderzoek naar het opnieuw creëren van het serum voort te zetten.’ David deed een stap dichterbij het glas. ‘Waarom u

anderen hebt opgeofferd om de inspanning in Japan te vernietigen, gaat mij te boven. We waren klaar. We waren compleet. We hadden het antwoord in onze handen, en uw Amerikaanse lakeien hebben het allemaal vernietigd in het inferno van hun atoombom - al ons onschatbare onderzoek is verdwenen. Het enige wat ze achterlieten, waren een paar *samples*, monsters, die we met reverse-engineering proberen te herstellen.'

David, een lange aristocratisch uitziende man met donkere pieken aan weerszijden van zijn voorhoofd, ijsbeerde voor de rechthoekige koperkleurige metalen en glazen container. IJzeren ankerbouten hielden het onwrikbaar en stevig vast aan het gesteente eronder.

'Nu ben ik gedwongen om nog een broer te vermoorden. Stephen heeft, heel irritant, besloten dat leven een betere oplossing is dan simpelweg in de zon op te lossen, dus ik zal het bloed van nog een andere broer aan mijn handen hebben. Ik heb mezelf veracht sinds ik Hugo voor eeuwig heb laten slapen en nu dwingt Stephen me om ook zijn leven te beëindigen.' Zijn stem werd harder. 'Deze keer is het echter *uw* schuld. U bracht deze nieuwe vrouw tot leven, en zij trok hem terug uit zijn laatste rustperiode. Zijn bloed zal worden uitgestort op *uw* voeten, zijn dood op *uw* hoofd. Uw Bethany Anne veroorzaakt allerlei problemen voor Anton, en Stephen is nu meer dan een simpele ergernis.' Hij stopte en dacht na over zijn volgende stappen. 'Ik kan niet toestaan dat hij mijn Europese plannen voortdurend doorkruist. Uiteindelijk zou hij de voortgang van kritieke projecten kunnen belemmeren. Dus ik vertel u dit en u kunt alvast treuren, wetende dat uw keuzes er al toe hebben geleid dat zoveel van ons ras zijn gestorven... *gestorven!*' David sloeg met zijn handpalm tegen de koperen buitenkant en er weerkaatste een diep gerinkel tegen de muur.

Hij trok zich overeind. 'Weet u hoeveel er zijn gestorven sinds zij werd geboren? *Weet u dat?* U predikt eer, maar zij is de meest oneervolle van allemaal. Ze behandelt mensen als waardevol en weerwolven als respectvol. Deze onzin die ze hen leert, mag niet worden verspreid. Het kan niet worden toegestaan om wortel te schieten in

meer geesten dan het al heeft gedaan. Ze heeft veel te veel van mijn plannen beïnvloed.’ Hij stopte en zijn stem viel terug tot niet meer dan een flinterdun draadje. ‘Hoe machtig ze ook kon worden, het was met weinig vreugde dat Anton besloot haar te vermoorden. Ze zou een uitstekende keuze zijn om de nieuwe leider van onze ras te worden.’ David zweeg even en zag een toekomst voor zich die er niet zou komen. ‘Van ons bestaan. In vergelijking met haar, verbleekt u zelfs. Het vee zou een lijn vormen, en de schapen zouden blaten uit hun bereidheid om alles op te offeren alleen maar om door haar te worden aangeraakt.’

Hij draaide zich om, keek omhoog en in de verte vanuit zijn plek ver onder de grond. Tot een plek waar, stelde hij zich voor, de zon moest schijnen; die stralen die te pijnlijk waren om te zien of om ervan te genieten en die door de lucht straalden. ‘Ze zou ons naar een glorieuze toekomst kunnen leiden, maar ze moet worden opgeofferd aan de grotere gerechtigheid en ze moet het goedmaken voor de miljoenen die gedood zijn terwijl ze onze rechtmatige plaats probeerden te bemachtigen.’ Hij zweeg even en stelde zich voor wat niet zou zijn. ‘Jammer dan.’

David liep naar de trap die hem naar het eigenlijke kasteel zou brengen, verzonken in zijn eigen gedachten, zijn woede van een minuut daarvoor volledig vergeten. Voordat hij de stenen trap opkwam, riep hij over zijn schouder: ‘Neem afscheid van Stephen. Hij heeft niet lang meer op deze wereld.’

In de koperen container draaide Myst opgewonden van boven naar beneden en weer terug. De druk binnenin was te groot om een wezen van vlees en bloed te worden; een menselijke vorm zou onmiddellijk uiteenvallen. De Myst zat al een tijd in deze container die een voortdurende, nooit eindigende pijn leek te zijn, terwijl de energie ervan bleef vervagen. Het had te veel tijd om na te denken om in woede en oneer naar zijn kind te luisteren. Tijd voor zelfs een duizendjarig wezen om na te denken over de fouten die een onbreekbaar geloof in absoluutheden zou kunnen veroorzaken. Om te beseffen dat zijn hele bestaan en kennis diep waren gezonken,

zijn superieure normen waren gebroken op het aambeeld van de werkelijkheid. Als de Myst had kunnen wenen, zou het tienduizend tranen hebben laten vloeien.

Queen Bitch's schip Ad Aeternitatem

Dus, wat zeg je dat er zal gebeuren?

Zou een gekwalificeerd 'ik weet het niet' je tevreden stellen?

Bethany Anne snoof; waarom dacht TOM dat zoiets haar te boven ging. Ze stond voor de Pod-doc in het schip van TOM. Ze hadden de resultaten van de medische beoordeling van de Duitse herder het afgelopen kwartier doorgenomen. Nou ja, zoveel als: 'Druk op deze knop. Hmmm... Druk op die knop en schuif die digitale weergave omhoog. Hmmm... Ik weet het niet zeker. Druk hier op...' was een weergave van de wat er gebeurde. Ze was nu een beetje geïrriteerd door de buitenaardse symbiont in haar.

Oké, geef me je beste niet gekwalificeerde gok, TOM. Ik ben een beetje ongeduldig.

Werkelijk? Wanneer zijn we begonnen met geduld, zodat je het kon verminderen? Ik dacht dat als iets in de eerste plaats ontbrak, je niet kon verliezen wat je niet had?

TOM, als het niet zoveel pijn deed, zou ik wat verstand bij je naar binnen slaan.

Goed voor mij dat je dat momenteel niet kunt, hmmm? Wacht, wat was dat?

Bethany Anne grijnsde. TOM was zijn eigen complete persoonlijkheid geworden met eigenaardigheden die ze zowel leuk vond als bevreemde. Ze was er laatst op een avond eindelijk achter gekomen dat hij weer een ranzig reality-tv-programma kon horen dat van het dek erboven naar beneden trilde; ze ging snel naar boven en liep naar binnen bij een groep marinemensen die in de keuken aan het werk waren.

Ze keek naar de tv, liep erheen en rukte de stekker uit de muur, wat ieders aandacht trok. 'Zie je deze tv?' Veel hoofden knikten. Ze

reikte naar beneden terwijl ze het met haar linkerhand vasthield en rukte met haar rechterhand het koord eruit. ‘Dit gaf TOM allerlei slechte menselijke ideeën waar ik de hele tijd naar moet luisteren. Nu, elk programma dat hier speelt, kan maar beter gezinsvriendelijk zijn, of de tv gaat overboord samen met de persoon die het gebruikte, *capiche?*’ Veel meer knikkende hoofden. Een of twee probeerden niet te glimlachen. Sommige opmerkingen van TOM waren mond-op-mond doorgegeven en er was een klein maar groeiend aantal TOM-fans.

Het maakte haar gek.

Ze stopte met werken en keerde terug naar de taak die voor haar lag.

Maakt niet uit wat ik zei, wat is de diagnose?

We hebben onze eigen versie van de Six-Million-Dollar straathond?

Gottverdamm! Ze zou John zoeken en de altijd liefdevolle shit uit hem slaan. TOM had naar die betreuenswaardige oude tv-show gevraagd nadat hij een gesprek tussen John en Frank had gehoord, en zag zichzelf nu als een maker van nieuwe en betere versies van de werkelijkheid. Misschien moest ze Frank voor de goede orde ook een klap geven.

Bethany Anne trok de hoes opzij zodat ze naar binnen kon kijken en keek in de Pod-doc. ‘Oh, lieve help. Ik kan me niet herinneren dat hij er zo uitzag toen ik hem erin stopte, TOM. Wat is er gebeurd?’

Je praat weer tegen de lucht.

‘Zwijg en ga gewoon door. Iedereen aan boord van dit schip weet nu dat jij in mij zit.’

Er is niemand anders op dit schip.

Er viel een langdurige pauze, waarin Bethany Anne niet antwoordde.

Oké, ik snap het. Het lijkt erop dat de Pod-doc besloot verder te gaan nadat we de hond erin hadden gestopt.

Waarom zou het besluiten om dat te doen? Ik had de indruk dat we het alleen maar aan het bekijken waren.

Menselijke fout?

***Hoe kan het een menselijke fout zijn, flapdrol? Ik was dege-
ne die dat ding heeft ingesteld, en we weten allebei dat ik geen
flauw idee heb hoe ik jullie machines moet bedienen, inclusief
Bones hier.***

Bones? Oh, Dr. Bones. Leuk.

Bethany Anne had de *Star Trek*-serie opgezocht om samen met TOM naar te kijken, en ze hadden seizoen één al afgekeken.

Nou, Jim, het zit zo: ik heb het verkloot.

Bethany Anne stond even stil toen zijn woorden haar overspoelden. Ze voelde zijn lichte verlegenheid door hun connectie. Een beetje verbaasd richtte ze zich even op, leunde toen voorover en keek door het raampje voordat ze weer rechtop ging staan.

‘TOM, maatje, dat is misschien een klein understatement. We hebben een normale, maar behoorlijk agressieve Duitse herder in de Pod-doc gestopt. Wat ik daar heb is een volledig witte Duitse herder ter grootte van een monster met, wat ik me zo voorstel, kleine messen als tanden en voeten zo groot als die van een trekpaard. Ik weet niet of hij rundvlees kan eten, maar ik ben er vrij zeker van dat ik niet genoeg koe aan boord heb voor die hond. Als de agressiviteit is toegenomen, moet ik het beest misschien doden, en dat is een verdornd vreemde manier om hem te bedanken voor zijn hulp in de strijd.’

Dat is waar, en daar zou ik me slecht bij voelen. Maar aan de positieve kant is hij nog niet klaar om uit de Pod te komen, dus we hebben wat tijd om deze situatie te bespreken.

‘Situatie. Ja, dat vat deze shitzooi wel ongeveer samen. Nou, neem je metingen en stel dat ding is alles te geven wat we kunnen. Als we hem gaan veranderen - en die trein heeft het station al verlaten - kunnen we net zo goed de instellingen op elf zetten.’

Bethany Anne, de instellingen hebben geen elf.

Bij wijze van spreken, TOM. Het betekent dat we verder gaan dan wat anderen... Weet je, ik zal je gewoon een oude film, genaamd Spinal Tap, laten kijken.

Oké, we zetten hem op elf.

Vijf minuten later draaide ze zich naar rechts en deed een stap om zich via de Etherie te verplaatsen. Ze verdween voordat ze haar voet neerzette.

Het schip Polarus van de Queen Bitch

Bethany Anne voltooide haar stap door in haar beschermde kledingkast te verschijnen, deed de deur van het slot en liep haar persoonlijke suite binnen. Ecaterina werkte aan haar bureau en straalde een ontevreden energie uit die de vampier bijna kon voelen, ook al was die niet op haar gezicht te zien.

Ze sprong op haar bed, kruiste haar benen en legde haar kin op haar handpalm, haar elleboog op haar been. ‘Wat heb je voor me, Kat?’

Ecaterina was eraan gewend dat Bethany Anne vanuit elke richting kon opduiken. Omdat haar menselijke zintuigen niet veel zouden registreren van wat de vampier kon doen, probeerde ze haar reacties, die door jaren in de wildernis waren aangescherpt, te temperen. Een wildernis, moest ze zichzelf bekennen, die ze miste.

Ecaterina werkte de lijst met taken af.

‘De Weres zijn onderweg naar Miami. Ze stoppen om met Nathan en Pete te praten, daarna zal Pete ze naar ons toe brengen. Bobcat haalt ze op bij de dichtstbijzijnde luchthaven - ik weet nog niet zeker welke dat is. Nathan werkt momenteel aan een project met Frank en Lance in Miami, dus hij blijft daar. Dan en het team maken zich op voor de ontmoeting met de Weres. We hebben een beetje kunnen volgen wat er in San José gebeurt dankzij de krant en de verslaggever die jullie hebben geholpen. Ze prijst jullie constant de hemel in. Behalve dan dat ze zegt dat ze in haar kont is geknepen.’

Bethany Anne antwoordde: ‘Mocht ze willen. Het was een pijn uit mijn geweer toen ik haar neerschoot om haar in slaap te brengen. We moesten haar destijds stil krijgen, en dat leek de gemakkelijkste oplossing. Ze schrok als een klein meisje.’

Ecaterina keek over haar laptop naar Bethany Anne op het bed en trok een vragende wenkbrauw op. ‘Ze is jong. Misschien geen klein meisje, maar ze had zeker genoeg lef om te proberen het verhaal te krijgen, niet?’

‘Ja, oké. Je zou het onbezonnen, stom of een aantal andere dingen kunnen vinden. Ik neem aan dat je moed als alternatieve mogelijkheid zou kunnen gebruiken.’

‘In mijn land is persvrijheid toegestaan, maar we herinneren ons nog dat het niet zo gemakkelijk was om de waarheid naar buiten te brengen. Ik waardeer haar poging om de waarheid te vertellen, ook al willen we het persoonlijk niet weten.’

‘Beschouw mij als bestraft. Haar verhalen hebben ons geholpen; de politici proberen ons tenminste niet op te sporen. Ik geloof dat we in een week tijd niet één telefoontje hebben gekregen, of wel?’

‘Dat is waar, dus ik beschouw haar als een aanwinst. Aanwinst - dat is de juiste term, ja?’

Bethany Anne dacht daarover na. ‘Ja, ze is beslist een aanwinst. Niets wat ze heeft gedaan, heeft ons geschaad. Je hebt gelijk, ze werkt in ons voordeel.’ Er was meer aan de hand met Ecaterina dan ze dacht. ‘Mis je Nathan? Hij is pas een paar dagen weg.’

De Roemeense vrouw keek op van haar laptop en tuitte haar lippen, sloot toen het deksel en fronste. ‘Nathan is niet blij dat ik meer wil doen en we hebben een meningsverschil gehad. Ik hou er niet van om de hele tijd vast te zitten op het schip als iedereen vertrekt om missies uit te voeren. Hij dacht dat ik een tijdje blij zou zijn met het nieuwe sluipschuttersgeweer, maar het was een uitvlucht. Een uitvlucht? Misschien is dat het verkeerde woord. Ik ben niet ongelukkig, vind het fijn bij jou te zijn en ik zal wachten zo lang ik nodig heb om deel uit te maken van je Ops-team. Maar ik ben klaar om meer te zijn dan alleen... dit.’ Ze wuifde met haar hand over de laptop. ‘Meer dan iemand die mensen en dingen beheert.’

‘Je verveelt je dood.’

‘Wat is dit? Bedoel je dat mijn verveling mijn dood wordt?’

Bethany Anne hield haar hoofd schuin. ‘Niet exact. Het betekent dat je te lang opgesloten zit. Je moet eruit. Als je nog in Roemenië was, zou dat betekenen dat je te lang in je huis was en een tijdje naar de bergen moest.’

Ecaterina was het daarmee eens. ‘Ja, dat is wat ik zou doen.’

De vampier dacht aan de vrouw die achter de bar had gestaan en de bergen in ging om te jagen, vallen te zetten en te kamperen. Ze was een vrije geest en de andere mensen op de schepen hadden waarschijnlijk ook wat rust nodig. ‘Weet je wat, we hebben allemaal wat rust nodig. Jij bent niet de enige die waarschijnlijk de behoefte voelt om de benen te strekken. Laten we uitzoeken waar we voor anker kunnen gaan, een plek met een goed strand en hopelijk afgelegen. We leggen beide schepen voor anker en hebben een dag of twee plezier. Zorg ervoor dat we bewaking hebben, maar we moeten allemaal onze benen kunnen strekken. Goed idee. Als je naar operaties wilt overstappen, moet je ook harder trainen, beter zijn en over het algemeen weer in de juiste versnelling komen. Ik heb niet aan je gedacht voor operaties omdat je niet traint alsof je Ops wilt zijn. Begrepen?’

Ecaterina zei: ‘Ik begrijp het, ja. Gewoon doen, niet zeuren.’ Ze opende haar laptop weer en maakte een paar aantekeningen. Ze moest een en ander organiseren zodat zij en de anderen wat vrije tijd aan de wal konden hebben. Het schip was een van de mooiste en duurste gevangenissen ter wereld als je zo graag op het land was als zij.

HOOFDSTUK 2

Miami, FL, VS

Nathan en Pete wachtten met Frank bij een van William's, met bepantsering beschermde, SUV's. Gelukkig konden ze gemakkelijk een setje sleutels vinden; de monteur zelf was die ochtend vertrokken voor een driedaags verblijf. Hij had tijdens de vakantie een vrouw ontmoet in een van de clubs. Na een hapje en een drankje hadden ze besloten de komende dagen samen de stad uit te gaan om wat rond te toeren.

Drie mannen wachtten tot de Gulfstream zou landen en naar hen toe kwam taxiën. Frank wilde de nieuwe rekruten wat beter leren kennen, zei hij. Nathan nam aan dat hij nog een hoofdstuk aan zijn boek wilde toevoegen.

Luitenant-commandant Paul Jameson bracht het vliegtuig langzaam tot stilstand. Nathan zag Paul naar Frank knipogen en vroeg zich af waar dat over ging. De deur van het vliegtuig ging open en de treden daalden af naar het asfalt. Naast hem stond Pete netjes in de houding, zijn tijd met de groep van John was nu in zijn houding ingebakken. In zijn uniform, met de elite badge op zijn schouder, leek het verdomme wel of hij een model was voor Bethany Anne's Guards; een posterjongen. Nathan glimlachte toen hij terugdacht aan het gesprek met die zakkenwasser in New York. Pete had naar zijn badge gewezen en de onruststoker laten weten dat hij niet bij de groep kwam omdat hij een stem had en hij hem, zozegegd, net van het eiland had gestemd.

Volgens Ecaterina zaten er vijf in dit vliegtuig. Een paar anderen die zich hadden willen aansluiten, besloten te wachten tot de jongens in de eerste groep hun test hadden doorstaan en de leden van de pack zouden vertellen wat ze konden verwachten.

Aan boord van het vliegtuig pakte Tim 'Rocky' Kinley zijn plunjezak. De groep in het vliegtuig was verteld om het minimale mee te nemen, aangezien alles wat niet was toegestaan zondermeer overboord zou worden gedumpt. Hoewel hij er niet zo happig op was zijn spullen weg te gooien, dacht hij dat het een kleine prijs zou zijn om zo snel mogelijk onder de wetten van de Pack Council vandaan te komen. Hij was opvliegend. Hij was niet iemand die zomaar willekeurig mensen pijn deed, maar hij had moeite zichzelf te beheersen. Door zijn grote postuur, had het willekeurig slaan van mensen die hem om vrij onschuldige redenen kwaad maakten, een stempel op zijn voorhoofd gezet. Hij had problemen gehad sinds hij op zijn veertiende een indrukwekkende groeispurt had doorgemaakt. Nu, met een lengte van twee meter en een gewicht van honderdtien kilo, waren er maar weinig mensen in zijn leven die hij werkelijk respecteerde.

De andere vier in de groep pasten om hun eigen redenen niet in het pack leven, en tot dusver had niemand gevraagd waarom ze weg wilden. Het was duidelijk dat ze de vampier allemaal snel zouden ontmoeten. Hoewel Tim haar in New York niet had ontmoet - hij was te ver weg geweest om erbij te zijn - was hij bij de bijeenkomst in New York geweest met Gerry en Nathan. Tim was geen klootzak. Hij werkte hard, en hoewel hij geen superslimme jongen was, was hij ook geen domme kracht. Hij had de behoefte bij een groep te horen en de enige manier om dit te bereiken, vond hij, was door je bij een groep mensen aan te sluiten die zo slecht waren dat ze hem op zijn nummer zouden kunnen zetten als hij buiten zijn boekje ging.

Deze vampier zou dat naar alle waarschijnlijkheid kunnen laten gebeuren. Maar, of een van de mensen dat kon, was een andere kwestie. Hopelijk zou zijn woede hem niet in de problemen brengen zoals in het verleden. Hij hoopte dat God hem zou vergeven als dat zo was.

De co-piloot had zijn gordel losgemaakt en de deur voor de jongens geopend. De man deed een stap achteruit en Tim liep de trap af; hij keek op en zag Nathan Lowell, de Queen Bitch's Guard Pete

Silvers, en een man van middelbare leeftijd met een grijs en een notitieboekje in zijn hand op hen wachten. Achter hen stond een zwarte SUV.

Nathan Lowell was een man die Tim zijn emoties onder controle zou houden. Hij had niet persoonlijk met de Were te maken gehad, maar genoeg leden van de Wechselbalg-gemeenschap vertelden verhalen over hem; Tim besloot voorzichtig zou zijn. Hij had gezien hoe Pete Terry kalm van een afstand in de knieschijf neerschoot en hem vervolgens tijdens de bijeenkomst op zijn rug gooide. Hij respecteerde dat, maar Terry was gewoon een verdomde zeikerd. Zijn innerlijke wolf was nog niet overtuigd van de krijgskunsten van de jonge Were.

De oudere man was een mens. Dat hij hierbij betrokken was, betekende dat hij een helper moest zijn - misschien een bibliothecaris of iemand van het management. Hoe dan ook, hij was geen fysieke bedreiging en dus ongevaarlijk.

De vier andere jongens volgden hem naar buiten. Ze hadden allemaal Alfa-problemen en konden zich niet aanpassen aan het feit dat ze in het pack zaten zoals dat nu was, maar geen van hen had geprobeerd Tim uit te dagen. Er gingen genoeg verhalen de ronde dat hij een heethoofd was. Hij zocht niet naar problemen, maar hij deinsde er zeker ook niet voor terug. Als ze wilden vechten, zou een nies in de verkeerde richting hun wens onmiddellijk vervullen. Geen van hen dacht dat vechten aan boord van het privé vliegtuig van de Queen Bitch een goede manier was om zichzelf voor te stellen.

Ieder had zijn eigen plunjezak gekregen, uitgereikt op La Guardia vliegveld. Ze waren zwart met een blauwe badge, vergelijkbaar met het zegel van de Queen Bitch's Guards, maar in plaats van haar had de vampierschedel oren als een wolf. Als symbool was het niet erg subtiel. Misschien was dat het punt?

Ze vormden een grove rij voor Nathan, die bij aankomst gewoon naar ieder van hen knikte. Hij droeg een groen overhemd met lange mouwen en had zich al een paar dagen niet geschoren. Zijn groene ogen beoordeelden hen en hij leek zowel op zijn gemak als klaar om

toe te slaan als dat nodig was. Pete, naast hem, leek alleen maar op zijn gemak.

Achter hen begonnen de motoren van het vliegtuig weer sneller te draaien daarna begon het te taxiën en stopte een eindje verderop.

Nathan wachtte tot het lawaai was bedaard. ‘*Gentlemen* - en ik gebruik die term heel losjes, want als ‘*gentle*’, zachtaardigheid, ergens in je persoonlijkheid zit, raad ik je aan om nu meteen een vlucht terug naar New York aan te vragen.’ Iedereen moest stiekem lachen. Een echt zachtaardige Wechselbalg was zeldzaam.

Nathan vervolgde: ‘Ik ben hier om je officieel over te brengen van het pack naar de groep van Bethany Anne. Op dit moment tankt het vliegtuig. Zodra je weer in dat vliegtuig stapt, heb je formeel afstand gedaan van de banden met de pack, waar je tot nu toe van kon genieten.’

Nathan glimlachte een beetje. ‘Nou, misschien is ‘genieten’ niet het juiste woord om te gebruiken, maar je stond onder hun bescherming. Wanneer je weer op het vliegtuig van Bethany Anne stapt, sta je officieel onder haar bescherming en controle. Vergis je niet in dat laatste deel. Als één lid van haar team de beslissing neemt om je er uit te gooien, wordt je eruit gegooid. Totdat je formeel in het team zit, is er geen reden voor Bethany Anne om je op je woord te geloven ten nadele van iemand die ze ergens in het donker heeft opgepikt en naar de andere kant heeft geholpen; meestal lost ze problemen tussen punt A en B op door te doden. Maak niet de vergissing om iemand van haar team te beschouwen als iets minder dan professionals die door een hel zijn gegaan en zo de andere kant hebben bereikt. Ze hebben waarschijnlijk wezens gezien en vermoord die van jullie een mens zouden maken.’ Daar werd om gelachen.

Nathan eindigde met: ‘Welkom bij het team. Ik hoop jullie allemaal aan het einde van je training weer te zien.’ Hij deed een stap achteruit en Pete kwam naar voren.

De jonge Were keek om de beurt naar elk van hen om er zeker van te zijn dat hij hun aandacht had. ‘Ik betwijfel of een van jullie

ooit een mens zal worden, God verhoede dat.’ Hij kreeg weer een klein lachje. ‘Maar ik zal je *wel* zeggen dat je je slechte eigenschappen maar beter hier in Miami kunt achterlaten. Als je in het vliegtuig stapt, ben je van Bethany Anne. En aangezien ik de leiding heb over deze groep tijdens de training, ben je van *mij*. Weet iedereen wat deze patch betekent?’ Pete wees naar de badge op zijn linkerarm en kreeg knikken van iedereen. ‘Goed, dan weet je dat ik niet zal aarzelen om je luie reet op de dichtstbijzijnde helikopter, vliegtuig of roeiboot te gooien als je deze groep in verlegenheid brengt. Het kan me niet schelen of je een fout maakt, want dat doen we allemaal. Maar je kunt maar beter op volle kracht draaien als je die fout maakt, begrijp je dat?’ Hij kreeg vijf knikjes. ‘Ik zal je namen in het vliegtuig noteren. Ik zie het al terugkomen. Pak je plunjezak, dan gaan we geschiedenis schrijven.’

Tim was onder de indruk. Misschien was deze Pete iemand die hij op zijn minst moest leren kennen, hopelijk nog voordat Tim iets stoms deed.

Anton ’s Residence, Buenos Aires, Argentinië

Anton pakte een van zijn wegwerp telefoons, keek weer naar de computer, waarop een welbekende webpagina voor dates open stond, en draaide het nummer dat begon met de maten van het meisje. Geen geldig nummer, dat was zeker. De vrouw zou een vorkheftruck nodig hebben om zulke jongens rond te dragen als ze echt waren.

De telefoon ging twee keer voordat hij werd opgenomen. ‘George is een lul...’

Anton antwoordde: ‘Dat was Costanza zeker, maar moet je altijd zo lomp zijn?’ Anton hield niet van de tv-show ‘Seinfeld’, maar hij kon het acteerwerk tot op zekere hoogte wel waarderen. Het wachtwoord was compleet, hij kon ter zake komen. ‘Weet je waar het team is dat San José voor mij heeft verpest?’

De man was een agent voor de Amerikaanse regering die al te lang in Zuid-Amerika was. De agent was bezweken voor het grote geld dat hij belangrijker vond dan zijn eer, en zijn gebrek aan trouw aan zijn land beantwoordde de vraag. 'Niet precies. We weten dat het een Black Hawk was die uit het oosten kwam. De piloot was goed; hij bleef zo dicht mogelijk boven de grond. Onze eerste positieve teken kwam van ongeveer vijftien kilometer uit de kust, dus kwamen ze ofwel van een basis aan wal ofwel van een schip. Ik denk van een schip omdat het een betere oplossing is dan een basis aan land, maar ik heb geen informatie over Amerikaanse vaartuigen in dat gebied.'

'Geloof me, het is geen Amerikaans schip. De VS hebben niets dat het gevecht had kunnen afhandelen op de manier zoals het nu is gegaan.' Anton hoorde een norse grom aan de telefoon en besloot de Amerikaanse agent te kalmeren. 'Stop met jezelf op je Amerikaanse borst te slaan. Ik zeg niet dat je geen dodelijke mensen hebt, maar totdat je een Nosferatu ontmoet en verslaat, ben je niets anders dan een maagd. Als je geen maagd was, zou je dood zijn. Ik wil meer informatie; ik moet meer weten over hun Ops-groep. Zoek wat mensen die hiermee om kunnen gaan. Zorg dat je je geld waard bent en je pensioen komt dichterbij. Als je mij laat zakken, wordt je pensioen irrelevant. Zorg dat je het regelt, oké?'

De agent stemde toe, en ze hingen op. Anton vernietigde de telefoon terwijl hij nadacht waar die Bethany Anne zou kunnen zijn en wat ze bij zich zou kunnen hebben. Dat ze in een militaire helikopter had gevlogen, suggereerde dat ze al militaire contacten had, wat een verontrustend precedent was. Misschien moest hij terug naar zijn onderzoeksgroep om te zien of hij de twee laatste serumonderzoeken kon doorzetten?

Hij stond achter zijn bureau en pakte zijn jas. Het was een zwoele vijftiengraden buiten, maar hij gebruikte de speciale voering als bescherming tegen de zon. Wees altijd voorbereid. Die filosofie had ervoor gezorgd dat hij eeuwenlang in leven kon blijven.

Als hij eindelijk de wereld zou overnemen, zou hij met alles en iedereen afrekenen die hem niet met ontzag zou behandelen.

Miami, FL, VS

Lance zag het nummer op zijn mobiele telefoon terwijl hij op een bank in het huis van Bethany Anne in Key Biscayne zat. Frank lag op de andere bank. Hij klikte op de antwoordknop.

‘Hé, lieve dochter, wat heb je deze keer voor me?’

Bethany Anne snoof aan de andere kant van de lijn. ‘Kan ik niet gewoon een bezorgde dochter zijn die haar liefhebbende vader in de gaten houdt?’

Het was Lance’s beurt om te snuiven.

Hij hoorde de grijns in haar stem. ‘Oké, je hebt me. Ik wilde met je praten over Patricia.’

‘Echt waar? Dat is interessant, want ik kan me niet herinneren dat we zo over Patricia hebben gesproken, dat jij misschien denkt dat je met mij over haar moet praten.’ Hij keek naar Frank, die het gedoe aan de telefoon angstvallig negeerde en in die vreemde taal in zijn notitieboekje bleef schrijven. Geweldig, dit zou nu deel uitmaken van het verhaal.

Bethany Anne negeerde zijn poging om het gesprek om te buigen. ‘Laat het gaan pa. Haal je gram maar een andere keer. Hoe goed ken je Patricia? En dan bedoel ik hoe goed ken je haar echt?’

Lance dacht na over de vraag. Ze speelden hier niet voor een kleine overwinning op een lokaal team, maar voor alle wereldwijde knikkers. Zijn dochter had een punt, verdomme.

Hij zei: ‘Nou, niet goed genoeg om haar hier ter plekke ten huwelijk te vragen, maar goed genoeg om te weten dat ze mij altijd zal steunen.’

‘Pap, dit vereist aanzienlijk meer dan een steuntje in de rug. Elk van mijn ex-militairen heeft gezworen zijn leven te geven voor wat we proberen te bereiken. Je bent verplicht hetzelfde gesprek met Patricia te hebben, en als ze niet meedoet, moet ik de informatie verwijderen. Ben je bereid ervoor te zorgen dat dit gebeurt, papa? Want ik ga niet de toekomst van iedereen in mijn team op het spel zetten omdat jij een goede vriend hebt die je leven gemakkelijker kan maken.’

‘Je hoeft er geen drama van te maken, Bethany Anne, ik begrijp je punt. Ik ben ervan overtuigd dat zij de juiste persoon is en ik heb haar niet alleen nodig om mijn leven gemakkelijker te maken. Maar ik denk wel dat ze een praatje met je moet hebben om dit uit te zoeken voordat we haar binnenhalen. Kun je hier naartoe komen als ze aankomt? Ik heb haar zo snel mogelijk nodig in mijn team.’

‘Waarschijnlijk. Bel Ecaterina of mij als je het gesprek hebt gehad. Wie weet ben ik in de buurt.’

Lance wist niet precies wat ze daarmee bedoelde. Hij wist dat ze van plan was om van de *Polarus* naar Miami te komen. Hij zou Frank er later naar moeten vragen, of misschien Nathan.

‘Oké, ze komt over een paar dagen aan. Ik laat je weten wanneer het moet gebeuren. Vrij snel, denk ik.’ Hij nam afscheid van haar en hing op.

Hij wist dat Bethany Anne haar geen pijn zou doen, maar Lance moest er wel rekening mee houden dat Patricia hem misschien niet als dezelfde man zou zien die ze had gerespecteerd voor zijn inspanningen om zijn land te beschermen toen ze voor hem werkte. Als ze het afkeurde waar hij nu met zijn dochter aan werkte, zou het meer pijn kunnen doen dan hij had gedacht.

Hij wist niet zeker wat het Patricia zou doen als Bethany Anne een deel van haar geheugen zou moeten wissen. Helaas zou alles wat ze tegen Lance zou zeggen voordat dat gebeurde hem de rest van zijn nu langere leven bijblijven.

HOOFDSTUK 3

Het schip Polarus van de Queen Bitch

Gabrielle liep door de gang naar de kamer van Bethany Anne. Ze had Darryl en Scott klagend en kreunend op de oefenmatten achtergelaten nadat ze hen alle hoeken van de mat had laten zien. Darryl had gevraagd of haar iets dwars zat, aangezien ze tijdens de sessie steeds agressiever was geworden.

Ze zette haar gedachten op een rijtje en schaamde zich dat ze haar zorgen had toegestaan haar emoties binnen te dringen terwijl ze met het team aan de slag was. Niets ergs, maar het moest worden aangepakt, en er was maar één persoon die haar unieke positie zelfs maar enigszins kon begrijpen.

Ze was een vampier die kinderen kon krijgen.

In antwoord op de vraag van Darryl zei ze tegen de jongens dat ze wat Ducttape op hun mond moesten plakken om hun gejammer te stoppen en wat Tijgerbalsum moesten smeren omdat ze zich gedroegen als een stel baby's. Scott ging languit op de mat liggen en tilde langzaam een arm op om haar het antwoord met de middelvinger te geven. Ze had het weggelachen en elk van hen een handdoek toegeworpen. Eerder had ze met John en Eric getraind. Ze waren zo klaar voor een confrontatie met de Were-groep als ze hen maar kon maken.

Ze knikte naar John toen ze het vertrek van Bethany Anne binnenging. Eric liep boven rond en Killian, wist ze, zat in zijn sluip-schutter positie. Ze had Dan vandaag nog niet gezien.

Ze klopte op de binnendeur van Bethany Anne, binnen een paar seconden ging de deur open. Ecaterina ging opzij om haar binnen te laten en verliet toen de kamer. Ze riep over haar schouder: 'Sorry, ik moet rennen en me klaarmaken voor een feestje.' Gabrielle bleef

staan om naar de glimlachende Roemeen te kijken. Ze besepte dat ze de vrouw al een paar weken niet echt had zien lachen. Feestje?

Gabrielle schudde haar hoofd en deed de deur dicht. Bethany Anne zat op haar bed, haar benen gekruist, en ze trok een wenkbrauw naar haar op. Haar directe en vaak eenvoudige manier van communiceren was een van de eigenschappen die ze leuk vond aan deze vrouw.

Ze kwam snel ter zake. 'Er moet iets van mijn hart en jij bent hier de enige optie.'

Bethany Anne dacht daar een fractie van een seconde over na en sprong in vamp-snelheid om de verklaring te ontleden. Ze was de enige vrouwelijke vampier en de ultieme baas. Gewoonlijk kon Gabrielle met Dan praten over alles wat haar bitches nodig hadden, dus het was waarschijnlijk een vrouwelijk vampierding. Ze zag er een beetje bedroefd uit, wat niet erg normaal was voor de oudere - veel oudere - vrouw. Bethany Anne zuchtte. 'Kinderen?'

Gabrielle knikte instemmend en schoof in een stoel tegen de muur. 'Je bent niet zo naïef voor zo'n jonkie.'

'Kwestie van elimineren. En ik moet toegeven dat ik er ook over nadenk. De mogelijkheid om weer kinderen te krijgen heeft me verast en ik kan niet zeggen dat ik blij ben deze beslissing opnieuw te moeten overwegen.'

Gabrielle keek verward. 'Heb je een man met wie je kinderen wilt hebben? Hoe kan het dat ik daar niets van wist?'

Bethany Anne stak haar tong uit. 'Je weet dat ik dat niet doe en stop met proberen me iets aan te praten omdat ik je een zielepoot noemde.'

De vampier keek naar de jongere vrouw. 'Het was niet zomaar een uitdrukking. Je noemde me ook sloerie, jizz-queen, Masteur-Beer? Gleufdier? Lul harmonica?'

'Pik harmonica, maar ja, wie maakt er aantekeningen?'

'Blijkbaar doe jij dat.'

Bethany Anne tikte op haar voorhoofd. 'Buitenaardse symbiont, weet je nog? Hij vergeet niets.'

Ik heb je niet herinnerd aan wat je zei.

Hou je mond. Ik kan misschien weer scoren.

Hmmph.

Gabrielle's mond vertrok alsof ze een zure citroen had gegeten. 'Ik heb 'jizz' opgezocht. Werkelijk? De sperma koningin? Dat is walgelijk.'

Bethany Anne glimlachte. 'Is dat zo? Ik dacht dat je na vijfhonderd jaar zowat alles wel had geprobeerd. Je hebt die tatoeage, en zo.'

Gabrielle snauwde snel: 'Ik ben *geen* vijfhonderd jaar oud.' Toen had ze het pas door. Ze had Bethany Anne haar echte leeftijd niet verteld, en haar vader, God zegene zijn zwarte ziel, had al heel lang geleden afgesproken om het aan niemand te vertellen. 'Je lokt me uit m'n tent, maar het zal niet werken.'

'Deze keer misschien niet, maar nu weet ik dat je minder dan vijfhonderd bent.' Ze knipoogde naar de oudere vampier.

Gabrielle legde haar handen tegen haar slapen en begon te wrijven. 'Je kunt onuitstaanbaar zijn. Waarom kun je het niet gewoon laten gaan? Mag een vrouw geen geheimen hebben?'

'Ik weet zeker dat je meer geheimen hebt dan ik ooit zal ontdekken. Hoeveel geliefden heb je bijvoorbeeld gehad?' vroeg Bethany Anne.

Ze sputterde: 'Wat? Waarom zou ik je zoiets vertellen? Ik ben geen slet, maar na een... paar... jaar, kan een vrouw misschien... metgezellen krijgen. Na nog een paar... jaren kunnen dat er meer dan een handvol zijn.'

'Een handvol tegelijk?'

'Geen handvol tegelijk.'

'Oké, vier.'

'Het waren er geen vier. Slechts drie.' Gabrielle's gezicht werd rood toen ze met haar voet stampte. 'Shit!'

Bethany Anne rolde rond op haar bed en begon te barsten. 'Oh, oh, Gabrielle. Weet Stephen dat je zo'n gelukkige dame bent geweest?'

Ze wees naar haar metgezel. 'Nee. En ik zweer het je, je kan het hem ook beter niet vertellen. Ik zou geen leven hebben als ik zoiets

zou toegeven. Kijk hier eens naar, ik kom hier om mijn hart bij jou uit te storten en jij peutert deze informatie uit mij los.' Haar ogen vernauwden zich. 'Je bent een hele slechte vrouw.'

Bethany Anne kreeg haar lach onder controle. 'Ik ben gewoon nieuwsgierig. Het is de natuurlijke voorliefde van vrouwen en aanzien ik zo'n kuis leven heb geleefd...' Gabrielle snoof en ze keek haar boos aan. 'Mag ik doorgaan? Omdat ik zo'n kuis leven heb geleid, probeer ik erachter te komen wat mijn toekomst zou kunnen zijn, en jij bent de enige die ik ken die lang genoeg heeft geleefd om dat met mij te delen. Dat je dat niet doet, maakt me een beetje gek,' ze eindigde met een glimlach. 'Dus dit is eigenlijk allemaal jouw schuld omdat je niets deelt.'

Gabrielle stond op het punt de jongere vampier de les te lezen maar realiseerde zich dat ze om een soortgelijke reden was gekomen. 'Oké, ik snap het. Ik wist niet dat je een goede reden had om mijn verleden te willen weten. Ik had nooit gedacht dat je misschien aan je toekomst zou denken. Ik dacht alleen dat je smeulige details wilde.'

'Wel, die wil ik ook.' Bethany Anne glimlachte.

Ze rolde met haar ogen. 'Je bent een handvol, mijn koningin. Oké, ik zal een andere keer meer met je delen; en ja, ik heb meer dan tien geliefden gehad.' Bethany Anne trok een wenkbrauw op. 'Oké, twintig.' Ze trok de andere wenkbrauw op. 'Veertig, maar dat was over een hele lange periode. Er was een tijd, in Parijs in de jaren twintig, dat ik misschien werd beschouwd als enkele van die woorden die je gebruikte.'

'Werkelijk? De jaren twintig? De 1920's?'

'Nee, de jaren 1820.'

'God, dit is net zoiets als toen Ivan met Stephen sprak. Jullie moeten bevestigen over welke eeuw jullie het hebben.'

Gabrielle deed haar beste imitatie van haar vader. 'Inderdaad.'

Bethany Anne zuchtte en ging rechtop zitten. 'Oké, je bent eerlijk geweest. Ik wil niet over dit onderwerp praten, dus is het makkelijker om op je te vittem. Ik weet niet wat ik met kinderen wil doen.'

'Dus je begrijpt mijn dilemma?'